

Vanavond kan Puck niet slapen. Ze wil niets liever dan beneden in de keuken rondhangen. Maar door alle stemmen van beneden weet Puck dat Maro en zijn gastheer Chi vanavond druk zijn, dus dat ze daar niets te zoeken of proeven heeft.

Hé, de zoetheid die nu haar neus vult, herkent ze vaag. O, wat lekker... wat is het ook alweer? Puck stapt uit bed en volgt het geurspoor de trap af.

Via het halletje sluipt ze de keuken in. Achter het kookeiland staat Maro al proevend de borden als een kunstenaar op te maken, terwijl Chi met zijn flessen en glazen langs de tafels danst. Het restaurant zit tjokvol, waardoor niemand in de gaten heeft dat Puck op het krukje bij het fornuis klimt. Ze moet weten waar die verrukkelijke geur vandaan komt. In een pan op het vuur borrelt iets wits met

★★ Restaurant Amaro

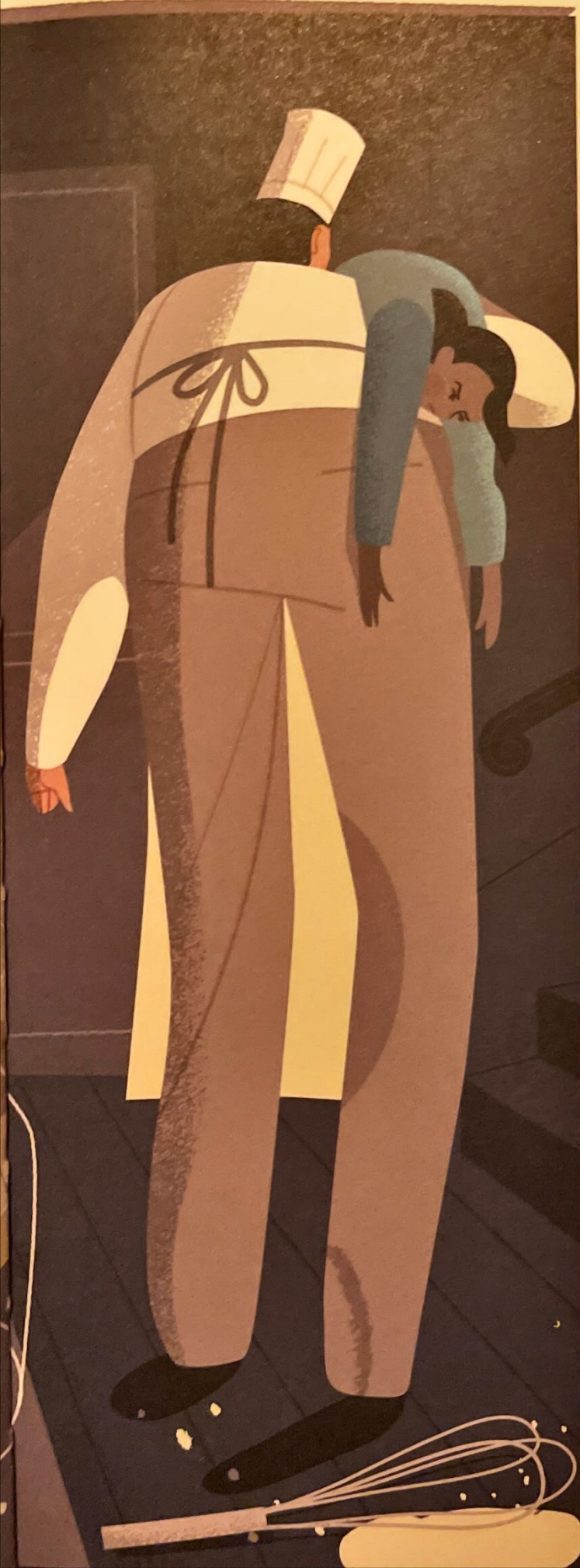
Restaurant Amaro

Restaurant Amaro

BURGER

zwarte puntjes. Ja, nu weet ze het weer! Dit wordt panna cotta, dikke slagroom-
pudding met suiker. Die zwarte puntjes zijn vanille. Het is haar lievelingsstoetje uit
Italië waarvan de naam 'gekookte room' betekent. Even roeren kan geen kwaad,
denkt Puck, want het kookt wel heel hard. Ze pakt de garde uit de pan. Voorzich-
tig draait ze de dikke room rond, zoals ze haar vader heeft zien doen. Voorzich-
dit lekker. Ze. Moet. Dit. Proeven. O, wat ruikt

Als de gloeiend hete room Pucks tong raakt, geeft ze een gil en klettert de garde op de grond. Het hele restaurant valt stil en alle gasten kijken de keuken in. Puck ziet alleen haar vaders boze blik. Met één stap, greep en zwaai hangt ze over zijn schouder. Pas onder aan de trap zet Maro zijn dochter neer.

‘Voor jou is de keuken verboden terrein, als wij open zijn!’ snauwt hij naar Puck met een dreigende vinger.

‘Ik wilde helpen, papa,’ hakkelt Puck.

Maro schudt zijn hoofd. ‘Dit is geen helpen, Puck. Je sluipt in je pyjama naar binnen, maakt een bende van mijn keuken en laat de gasten schrikken.’

Puck probeert wat terug te zeggen, maar haar vader briest door: ‘Je bent echt te jong. Het is veel te laat en je kunt nog niet...’ Hij twijfelt.

‘Zeg het maar, hoor. Ik kan niets, toch?’ briest Puck terug.

‘Puck, jij bent pas negen en je wilt veel meer dan je kunt. Wie nog niet kan proeven, kan niet koken. Basta!’

Haar vader wijst naar boven en wil duidelijk snel van haar af zijn. Puck haat dit stomme zinnetje van haar vader.

‘Vroeger was ik altijd in de keuken om mee te proeven én te helpen. Toen mama er nog was. Nu heb je alleen maar tijd voor je gasten. Zo leer ik niks...’ En ben ik elke avond alleen, slikt Puck nog net in. Ze stampvoet naar boven. Als ze boven aan de trap omkijkt, is haar vader alweer de keuken in verdwenen.

Op haar kamer kijkt Puck vanuit haar bed door het raam naar buiten. Tussen de voorbijtrekkende wolken ziet ze zo nu en dan een ster. Ze denkt aan hoe sterren soms nog schijnen, terwijl ze al lang niet meer bestaan. Als je naar ze kijkt, kijk je dus terug in de tijd. Wel jaren en jaren ver terug tot in het oneindige heelal. Een gedachte die kriebel in Pucks hersenen veroorzaakt. Kon zij maar gewoon één jaar terug in de tijd...

Puck schrikt wakker van Umi. Haar Siamese kater is boven op haar in bed gesprongen. Door het gesnurk naast haar herinnert Puck zich dat ze stiekem bij haar vader in bed is gekropen.

Umi geeft haar troostende kopjes. Puck knuffelt hem terug en fluistert: 'Was ik maar altijd net zo lief als jij. Nee, was ik maar net zo goed in proeven als die snurker. Umi, daar zou ik echt alles voor overhebben.'

Wanneer Umi's schuurpapieren tong uitgebreid aan Pucks hand begint te likken, geeft ze hem een duwtje. Met een sierlijke boog springt hij van het bed af en verdwijnt in het licht van de gang. Terwijl Puck overeind komt om erachteraan te gaan, zwaait opeens de deur verder open. Het ganglicht schijnt als een zaklamp de slaapkamer in. Voordat Puck haar ogen kan beschermen tegen het felle licht, schuift er een donkere schim uit de lichtbundel haar kant op...

